

וככה זה היה:

נהגתי בלילה אחרי הצגה וחשבתי: עכשיו, רמה, עכשיו את עושה מה שהכי חשוב לך. אחרי כל התפקידים שגילמת, עכשיו הגיע תורו של התפקיד האמיתי: את. עכשיו תגלמי את עצמך. עכשיו, מה שכמהת אליו, את עושה. וחשבתי: השירים. המהות שלי, הדבר היחיד שבאמת ידעתי לעשות מתמיד: לכתוב.

זה הושלך הצידה, בעיקר כי זה לא פרקטי, וגם כי עולמות אחרים, גם הם מלאי תוכן ודמיון, אבל עם קצת יותר קיום ממשי, בצורת דמויות על הבמה (סתירה?) נשאו את חיי מהצגה להצגה. וברגע ההוא, באוטו, נולד התקליט. וזה תקליט, לא 'דיסק', לא 'אלבום', פשוט וישן ונמצא שם מאז ילדותי. השירים האלה הם תמונות פולארויד מחיי: שיחות שלי איתי מול מראה בחדר ההלבשה, עם אהוב לבי, עם ציפור שמתחיל איתי על הבוקר, עם ה"שליח", עם אבא שלי בשמיים. זה מה שאני מכירה, קרשים לא למדתי לנסר, בניינים כבר לא נראה לי שאבנה אי פעם. שירים אני יודעת. עכשיו- זו כבר לא הצגה. זו האמת. בלי תלבושות, בלי תפאורה ובמילים שלי. אף מחזאי לא מדבר בקולי,

עכשיו זו אני. קחו אותי. קבלו אותי.

רמה מסינגר, שחקנית תיאטרון מוערכת שמפלרטטת כבר שנים עם עולם המוסיקה, מוציאה את אלבום הבכורה שלה אחרי עבודה ממושכת על האלבום עם המוסיקאי דניאל סלומון שחמון על ההפקה המוסיקלית.

את רוב שירי האלבום כתבה רמה והלחין בן זוגה אריק חביגדור אשר מלחין ומעבד מוסיקה להצגות רבות בתיאטרון.

